

Vakantiebericht Aart en Ria van Rijssel

Januari 2016

Lieve allemaal,

Eigenlijk is dit niet juist. We zijn op 'vakantie' bij onze kinderen en kleinkinderen en daar schrijf je geen bericht over. Hoogstens een vakantiekaartje. Maar we hebben in die korte tijd al zoveel meegemaakt, dat we hebben besloten dit te delen. Vergeef ons dit exhibitionisme!!

Dinsdag vlogen we vanuit Dortmund, direct naar Tirgu Mures. Toen we uit de aankomsthal liepen reed daar Sandra met Julia. Ze had gelijk al een programma. Even naar Lidia Home (tas vergeten), dan naar school om Anna op te halen. Vervolgens naar de kinderopvang voor Robert. Dan de bakker en eten in huis. Leuk ritje. Onderweg lekken gebabbeld en elkaar van de laatste nieuwtjes op de hoogte gebracht. Tot dan geen nieuwe ontwikkelingen.

Bij aankomst was het -16 graden en 's-nachts werd het -17 graden. Best wel fris voor een paar verwende Nederlanders. Wij en jullie beginnen al te bibberen bij 0 graden of iets onder nul. Dit is dus andere kost.

's-Middags 'ons' verblijf geprobeerd in orde te maken. Helaas mislukt, want toen het water erop ging, spoot alles nat, er was een breuk in de leiding onder het aanrecht. Water weer dicht gezet en dweilen met handdoeken, anders kan je over een uurtje schaatsen in huis. De handdoeken buiten uitgewrongen en dan worden je handen echt door en door koud. Zodra het water de grond raakt is het ijs, dus de bult ijs werd bij elk wringen een beetje hoger. We hebben daarna het bed naar beneden gebracht en het staat nu in de woonkamer. Daar slapen om praktische redenen (ze moeten op tijd uit bed voor de kinderen en hun werk en wij zijn gepensioneerd) en wij in hun slaapkamer.

's Avonds ging Attila nog naar het ziekenhuis om zijn moeder te verzorgen. Het beeld wat hierna volgt is niet om het systeem van Roemenie aan de kaak te stellen, maar om ons Nederlanders een andere blik te geven op onze (prachtige en efficiënte) systemen. Je komt binnen het ziekenhuis met drie vleugels en 11 verdiepingen via een smalle toegangsdeur en je loopt over een versleten vloer. Gelukkig wist Attila de weg, want er is geen bewegwijzeringssysteem. We kwamen in de hal met de liften. Drie voor patienten en vier voor het personeel. Die laatsten stoppen om 17.00 uur en dus gaan ze via de anderen. Zij hebben voorrang!! Wij zijn de vijf verdiepingen maar via de trap gegaan. Via wat versleten gangen kwamen we bij de kamer van Eva (moeder van Attila). Zij heeft een auto ongeluk gehad voor de Kerst en daarbij o.a. een gebroken en een gescheurde rugwervel opgelopen. Betekent zes weken plat liggen. Ze was weer thuis gekomen, maar moest nu voor een weekje voor onderzoek naar het ziekenhuis.

Bij het betreden van de kamer kreeg je hoop. Op de deur stond een bord 'salon'. Nou dat belooft wat. De 'salon' was 6 x 6 meter en daarin stonden 7 bedden met vrouwen met diverse problemen, waaronder net geopereerd. Tussen elk bed stond een metalen ladekastje met piepende laden. De ruimte tussen elk bed was dus ongeveer 40 centimeter. Handig om elkaar

een handje te geven, maar of dat nu de bedoeling was. Ik zag geen enkele hand van bed veranderen. Ook was het bloedheet, naar schatting ongeveer 30 graden, dus behalve 7 vrouwen leefden er waarschijnlijk ook nog enkele miljoenen bacteriën. Gezellig zo met z'n allen. Geen luchtverversingsysteem, wel ramen die open konden. Maar op 40 centimeter

lag een niet geopereerde vrouw, die het echt niet accepteerde dat ze lucht van -17 graden op haar lichaam kreeg. Of wel hopeloos, dus alle uit behalve..... het licht? Met een drukknop kan je het personeel bereiken. Alleen die knop zit als lichtschakelaar in de muur boven je hoofdeinde. Een niet geopereerde ballerina haalt dat, de rest van de mensheid niet. Als het je

lukt heb je er nog niets aan, want er lopen op een hele vleugel 2 medewerkers, die uitsluitend medicijnen kunnen verstrekken. Dus als je verzorgd moet worden, dan heb je familie of vrienden nodig. Een anti-doorlig matras hebben Attila en Sandra zelf verstrekt, ook luiers en verbandmateriaal. Als een patient een bepaald medicijn nodig heeft moet de voorschrijvende arts controleren of de ziekenhuisapotheek het heeft. Zo niet, dan krijgt die patient gewoon geen medicijn. Krijgen jullie al een ander beeld van de Nederlandse gezondheidszorg?

Oh ja, terug wilde ik perse met de lift. Eens kijken hoe dat gaat. We hadden geluk, geen arts, verpleger of patient ging mee. Wel netjes een mevrouw die voor ons de lift bediende. Bij ons al jaren geleden afgeschaft. Jammer dat ze ook de luchtventilator bediende en zij had het kennelijk niet warm!!!! Buiten even de frisse vrieslucht opgesnoven. Wat is dat dan lekker.

De andere dag ritje Makfalfa en Abod. Auto volgeladen met dozen van het transport uit Nederland. Na Ibolya, de sociaal werkster (bij ons maatschappelijk werker) opgehaald te hebben, een doos bij een gezinnetje van vader (waarschijnlijk) moeder en vier kinderen afgegeven. Hebben ze de komende tijd weer goede kleding en te eten. Het huisje was klein, maar zag er verzorgd en geordend uit. Daarna naar het naastliggende dorp voor het volgende adres.

Huisje van enkel steens muurtjes met de afmetingen van 3 x 3. Muur niet afgewerkt en dak bedekt met oude platen. Binnen een groot bed met daarop drie kinderen.

Niet te omschrijven, eigenlijk zo erg dat je geen foto's wilt maken, totaal onverzorgd, lange piekende haren, smoezige gezichtjes, alleen een T-shirt en een soort legging. Twee hadden (geen) sokken aan, de kleinste alleen aan een voet. Een ton diende als kachel, waardoor het binnen niet vroom.

Het buiten toilet was opgebouwd uit golfplaten waarvoor in Nederland onmiddellijk een gespecialiseerd bedrijf in witte pakken met beademingsapparatuur komt. Dus asbest. Er was een man aanwezig, die eigenlijk niet bestaat. Zijn moeder heeft in het verleden zijn personalia gebruikt voor zijn broer, die gehandicapt was. Die verblijft dus nu in een inrichting en deze bestaat gewoon niet. Betekent niet werken en geen enkele voorziening te gebruiken. Er zouden nog drie oudere kinderen moeten zijn (dus hij bestaat wel!?) maar waar die zijn wist men even niet. Daar een soortgelijke doos achtergelaten. Hopelijk wordt de inhoud gebruikt voor deze kinderen en niet gewoon verkocht. Hopeloos, hopelijk wordt snel ingegrepen, want in Nederland mag zelfs een varkensstal niet zo in gebruik gehouden worden.

Toen de berg over naar Abod. Uiteraard problemen en dingen die niet goed gaan. Hoort bij een startende organisatie. Beetje onwennig over de sneeuw gelopen en alles een beetje bekeken. Vier maanden geleden was het herfst en daarvoor minimaal 30 graden plus. Ziet alles er toch anders uit. Plots een schreeuw: aart bacsi en een sprintende jongen die tegen me aanbotste. Zsili had me gezien en viel zo om mijn hals om te knuffelen. Die was nog niet klaar of het volgende projectiel kwam eraan. Renni was ook blij, nou ja, door het dolle heen. En ik???? Knuffelen met tranen van blijdschap in de ogen. Waar heb je dat aan verdiend? Nergens voor, maar elke hulpverlener in Roemenie zal dit herkennen. Als je dit meemaakt weet je voor het komende jaar weer waarvoor je het doet. Toen was Ria neni aan de beurt, maar dat bleef een beetje beperkt, want ze kregen van de voorzitter op hun kop omdat ze zich de afgelopen week ernstig hadden misdragen. Jammer voor Ria. Terwijl de voorzitter sprak met de werkster, stoeiden we met de kinderen. Helaas bleef Norbika een beetje op afstand. Hij keek televisie.

Wat onvoorstelbaar dankbaar ben je als je lichamelijk mag stoeien met een ernstig misbruikt meisje, die je kennelijk voldoende vertrouwt en je haar laat kietelen. Uiteraard blijf je uit de buurt van bepaalde delen van het lichaam. Ze begon met alleen tegen je knieën staan, langzamerhand kwam ze steeds dichterbij en nu kan je dit al met haar doen. Dan wordt je boos op die andere man, blij voor dat meisje en dankbaar voor haar vertrouwen.

Toen we wegreden konden de deuren bijna niet dicht, ze bleven handen uitsteken naar ons. Zeker weten, we gaan in april weer voor een langere periode terug als de Here ons dat toelaat.

Met hartelijke groet,

Aart en Ria

Stichting ROKI heeft een eigen website : www.roki.nl.

Giften via de Stichting ROKI zijn aftrekbaar van de belasting als gift voor een goed doel.

Help ons helpen